

Sygn. akt IV Ua 29/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SSO Katarzyna Antoniak

Sędziowie: SSO Elżbieta Wojtczuk (spr.)

SSO Jerzy Zalasieński

Protokolant sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2015 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z odwołania W. I.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 maja 2014r. sygn. akt IV U 438/13

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ua 29/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu W. I. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, powołując się na opinię Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 9 października 2013 r., zgodnie z którą stan zdrowia ubezpieczonego nie uzasadnia przyznania mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony podniósł, iż cierpi na niedosłuch, a wykonuje pracę na infolinii. Wskazał, że został skierowany na operację laryngologiczną i do tego czasu przebywał na zasiłku chorobowym, po czym ubiegał się o świadczenie rehabilitacyjne. Podkreślił, że czterokrotnie stawał na komisjach lekarskich ZUS i dopiero za czwartym razem zakwestionowano jego stan zdrowia w kontekście prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Jego zdaniem ta decyzja jest dla niego krzywdząca. Podał, że ma już wyznaczony termin operacji i chciałby po niej wrócić do pracy. Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia wyczerpania zasiłku chorobowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując na okoliczności podniesione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 14 maja 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV U 438/13 Sąd Rejonowy (...)IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu odwołania W. I. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 28 października 2013 r. nr (...) - (...) zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu W. I. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 04 lipca 2013 r. do 04 listopada 2013 r.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było wynikiem następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2005 r., Nr 31, poz. 267 ze zm.) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie to przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Podniesiono, iż W. I. był niezdolny do pracy i z dniem 3 lipca 2013 r. wykorzystał cały okres zasiłkowy. W celu zweryfikowania stanowiska organu rentowego odnośnie zdolności ubezpieczonego do pracy po 3 lipca 2013 r. oraz ustalenia czy leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy ubezpieczonego Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza laryngologa. W sporządzonej opinii (k. 21-22) biegły orzekł, iż W. I. cierpi na obustronny niedosłuch mieszany i w przeszłości przechodził kilkakrotnie operacje laryngologiczne. Z powodu właśnie schorzeń laryngologicznych przebywał ostatnio na zwolnieniu lekarskim, a w dniu 5 grudnia 2013 r. przebył kolejną operację polegającą na setoplastyce, nacięciu języczka i readenotomii. Zdaniem biegłego ubezpieczony po wykorzystaniu okresu zasiłkowego był nadal niezdolny do pracy, ale były pozytywne rokowania co do odzyskania przez niego zdolności do pracy. W ocenie biegłego laryngologa uzasadnione było więc korzystanie przez niego w celu rekonwalescencji ze świadczenia rehabilitacyjnego przez okres 4 miesięcy.

Sąd Rejonowy obdarzył wiarygodnością opinię biegłego lekarza laryngologa wskazując, że sporządzona została przez osobę odznaczającą się fachową wiedzą medyczną, jest pełna, a przy tym logicznie i przekonująco uzasadniona. Sąd pierwszej instancji wskazał również, że przedmiotowa opinia nie została zakwestionowana przez organ rentowy, co spowodowało, że Sąd uznał, iż organ rentowy podzielił wnioski i ustalenia biegłego lekarza laryngologa.

Sąd pierwszej instancji opierając swoje rozstrzygnięcie na opinii biegłego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w sentencji wyroku.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 14 maja 2014 r. wniósł organ rentowy zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości i zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tego przepisu;
- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie wyrażonej w tym przepisie zasady swobodnej oceny dowodów. Podnosząc powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Siedlcach.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podważał dowód z opinii biegłego lekarza laryngologa, wskazując, że opinia nie zawiera dostatecznego uzasadnienia co do przyczyn stwierdzenia u ubezpieczonego uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4 miesięcy i podnosząc, że w takich okolicznościach obowiązkiem Sadu było dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego laryngologa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie jest zasadna i nie zasługują na uwzględnienie zarzuty w niej podniesione.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut organu rentowego wywiedziony w apelacji dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w tym przepisie sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Zarzut podniesiony przez organ rentowy dotyczący naruszenia wskazanego przepisu jest lakoniczny i nie zawiera uzasadnienia z jakich powodów doszło do przekroczenia przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów. Jedyne dowód jaki został przeprowadzony przez Sąd w niniejszej sprawie to dowód z opinii biegłego lekarza laryngologa. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku ocenił go wskazując, że obdarzył go wiarygodnością i należycie uzasadnił swoje stanowisko. Należy mieć na uwadze, że opinia biegłego lekarza została doręczona pełnomocnikowi organu rentowego w dniu 18.04.2014 r. (k. 26 akt sprawy) a termin rozprawy wyznaczony został przez Sąd pierwszej instancji na 14 maja 2014 r., zatem organ rentowy miał wystarczająco dużo czasu, aby zapoznać się z jej treścią i zgłosić przed terminem rozprawy, czy też na rozprawie zastrzeżenia do niniejszej opinii. Takie zastrzeżenia nie zostały zgłoszone przez pełnomocnika organu rentowego, a na rozprawie dnia 14 maja 2014 r. nikt ze strony (...) Oddział w S. się nie stawił. Zatem zasadnie Sąd Rejonowy uznał, iż skoro organ rentowy nie zakwestionował opinii biegłego lekarza to ustalenia biegłego i jego wnioski podzielił. W ocenie Sądu wobec bierności organu rentowego nie istniał obowiązek Sądu pierwszej instancji dopuszczania dowodu z opinii nowego biegłego tej samej specjalności, a zarzuty do opinii biegłego zgłaszane na etapie postępowania apelacyjnego są spóźnione.

Mając na uwadze powyższe okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego nie ma żadnych uzasadnionych podstaw, by podzielić zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Odpowiada ona regułem z art. 233 § 1 kpc, a więc jest wyczerpująca, wszechstronna i swobodna.

Sąd pierwszej instancji dokonał również prawidłowej wykładni i zastosowania przepisu art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r., nr 77, poz. 512 ze zm.), zgodnie z którym świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Z opinii biegłego lekarza laryngologa, która nie została zakwestionowana przez organ rentowy przed Sądem pierwszej instancji wynika, że ubezpieczony po wyczerpaniu zasiłku chorobowego tj. po 3 lipca 2013 r. nadal pozostawał niezdolny do pracy a jego dalsze leczenie rokowało powrót do pracy zarobkowej (opinia biegłego laryngologa k. 22). Zasadnie zatem Sąd Rejonowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4 miesięcy na podstawie art. 18 ust. 1 i 2 w/w ustawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.